

Madeleine och Peter Wallgren

Självförtroende och självkänsla i Kristus

Madeleine och Peter Wallgren:

Självförtroende och självkänsla i Kristus

Gud har gett oss allt i Kristus. Han är vårt liv. I förening med honom får vi hans självkänsla och självförtroende.

ISBN 978-91-89481-27-5

Självförtroende och självkänsla i Kristus

Madeleine och Peter Wallgren

Copyright © Författarna och

Vingårdens förlag 2015, org nr 837001-2687

www.vingarden.org

post@vingarden.org

Adress: Lärkvägen 26, 284 37 Perstorp, tel 0435-35705

(Eventuell adressändring kan ses på vår webbplats)

Plusgiro 296087-0

Bibelcitaten är från Svenska Folkbibelns översättning om inget annat anges

ISBN 978-91-89481-27-5

Innehållsförteckning

1 Inledning.....	5
2 En attraktiv egenskap.....	6
3 En äkta varan.....	10
4 Självkänsla visavi självförtroende.....	17
5 Jag vill vara som alla andra.....	22
6 Det förrådiska bekräftelsebehovet.....	26
7 Mänskliga sätt att förstärka självkänslan.....	31
8 Självhävdelse.....	39
9 Att älska sig själv – två slags självkärlek.....	42
10 ”Du duger som du är ” – vad säger Skriften?.....	46
11 Du är värdefull – men på vilka grunder?.....	49
12 Har du rätt uppfattning om dig själv?.....	59
13 Konsten att kunna säga nej.....	65
14 Rädsla för misslyckande.....	68
15 Faran i att inte lita på eget omdöme.....	78
16 Du är en gåva till andra.....	82
17 Yttre och inre skönhet.....	86
18 Acceptera ditt nya jag i Kristus!.....	104
19 Vilka tankar matar du dig med?.....	108
Några bibliska personers självbild och självförtroende	
20 Mefiboset – död hund eller kungason?.....	117
21 Guds tro på Maria.....	120
22 Sackeus.....	123
23 Gud trodde på Petrus.....	125
24 Gud trodde på de elva lärjungarna.....	128
25 Saul.....	131
26 Väckelser som dör.....	174
Appendix.....	177
Fotnoter.....	182

1

Inledning

Min allra första bok, som kom ut redan 1988 hade kort och gott titeln "Självförtroende". När jag nu ger ut en ny bok i ämnet är fokus i hög grad förflyttat från "själv" till "Kristus". Då min första bok varit slutsåld sedan många år, och många efterfrågat den, så finns mindre delar av den, något redigerade, inbakade också i denna bok.

Det har skrivits många böcker i ämnet självförtroende. De flesta självhjälpböcker verkar handla om att peppa sig till ett större mått av denna åtråvärda egenskap. Det handlar om att tro på sig själv och sina resurser, att förändra sin självbild med hjälp av förnyande tankar och ord. Somligt i detta är bra, men halvsanningar befriar inte. Genomgående handlar dessa böcker om att polera och finslipa det som Bibeln kallar den gamla människan eller köttet. Men Guds tanke är att den gamla människan ska dö.

Sammanfattningsvis kan man säga att budskapet ofta är: "Du duger som du är, och när du tror det mår du bättre" Ofta har jag också från predikstolar hört detta sägas. Men det är ju inte alls sant! Bibeln säger att vi i oss själva är förlorade. Vi är till naturen inte bara odugliga i Guds ögon, vi är dödsdömda. Och det är denna dödens natur som profan undervisning – och tyvärr även viss så kallad kristen – vill att vi ska polera på. Förutom att det är fel, leder det lätt till ännu mer problem, och psykosen kan mycket väl stå på lur i slutändan.

Jesus sade att vetekornet måste falla i marken och dö, Joh 12:24. Då kan det sedan också uppstå i ett nytt liv. Jag vill i denna bok visa på vägen till en självkänsla och ett självförtroende som bara Herren erbjuder oss. De är båda grundade på uppståndelsekraften, en kraft som enkelt utmanövrerar det vi kan bygga upp med våra resurser. Herrens gåvor begränsas inte av våra naturliga förutsättningar. De är gränslösa för var och en som tar emot och bejakar dem.

Faran i att inte lita på eget omdöme

Speciellt kvinnor verkar ha lätt för att sätta sitt förnuft åt sidan och lita på andra. Dessa med svag självkänsla faller lätt offer för smarta försäljare och blir lätt lurade och bedragna.

En vinterdag för många år sedan, när Peter körde bilen, stannade vi vid stoppskylten i en korsning. Bilrutorna var immiga, så Peter torkade ibland på rutornas insida för att kunna se. På vår vänstra sida i fyrvägs korsningen hade en kvinna kommit med sin bil och stannat även hon för att släppa fram dem som körde på huvudleden. Vi såg en bil som kom från höger. Plötsligt körde kvinnan ut på vägbanan och krockade med bilen från höger. Det var helt obegripligt för oss. Såg hon verkligen inte bilen? Ingen personskada uppstod som väl var, men bilarna blev illa tilltyglade. Efteråt kom kvinnan fram och gav Peter skulden till olyckan. Vi var helt frågande. Då förklarade hon att hon sett Peter vinka fram henne. Men Peter hade bara torkat av sidorutan för att kunna se. Detta hade hon tolkat som en klarsignal. När man tar körkort får man lära sig att man som förare är ensam ansvarig för körningen. Men om man har dåligt självförtroende kan denna kunskap lätt blåsas bort.

Varför vägrade David Sauls utrustning?

David nekade Sauls rustning främst därför att den inte hjälpte honom. Men han verkade också förstå att om han tog Sauls rustning, skulle Israel kunnat hitta en *naturlig förklaring till segern*.

När Gud gör något, tenderar vi att söka naturliga förklaringar. Någon blir helad. Ja, men det kunde ju ha hänt även om Gud inte varit inblandad, tänker man.

Ofta har jag hört sägas att framgång är ett tecken på att Gud är verksam. "You can't argue with success", har jag hört amerikaner säga på försam-

lingstillväxtseminarier jag deltagit i. Men hur förklarar man då att så många av världens barn uppenbarligen har framgång? Kamprads IKEA är bara ett exempel. Och mormoner och Jehovas Vittnen har onekligen framgång och ser församlingstillväxt. Genom rätta kontakter, bra förutsättningar, målmedvetenhet och hårt arbete kan man vinna framgång oavsett Guds medverkan. Av den anledningen har Gud ofta utvalt de minst sannolika redskapen för sitt verk. Han utväljer de svaga, de som ingenting är, de som inte räknas för något, 1 Kor 1:26-29. Han reducerar medvetet en stor här till endast 300 män, Dom 7:8. Allt gör han för att inte behöva dela ära med människor och deras förmåga. På Guds uppdrag kan en ensam person jaga tusen framför sig och två kan driva tiotusen på flykt. Se 5 Mos 32:30.

Genom Davids tro fick Gud äran för segern som väntade.

Davids överlägsna utrustning i strid

Han tog sin stav i handen, valde ut åt sig fem släta stenar ur bäcken, lade dem i fickan på sin herdeväska och tog sin slunga i handen. Så gick han fram mot filisteer. Samtidigt gick filisteer framåt och kom allt närmare David, och hans sköldbärare gick framför honom.

1 Sam 17:40, 41

Detta var en i mänskliga ögon dåraktig utrustning. En slunga och fem stenar! Men David hade inte fäst sin tro på synliga ting. Han hade fäst sin tro vid Gud själv, och än mer – Guds ord. Hur viktigt är det inte att vi alltid har Guds ord levande på insidan! Aldrig så stora löften gör ingen skillnad så länge de förblir på Bibelns blad. De måste bli ett med vårt hjärta och sinne.

När David såg Goliats sköldbärare tror jag han påmindes om Guds ord till Abraham: "Frukta inte, Abram. Jag är din *sköld*." Och säkert tänkte han på Moses välsignelse över Israel:

Salig är du, Israel. Vem är dig lik? Du är ett folk, som har sin räddning i HERREN. *Han är din skyddande sköld, ditt ärorika svärd*. Dina fiender skall visa dig underdånighet, och du skall gå fram över deras höjder."

5 Mos 33:29

Detta var inte Davids personliga strid mot en personlig fiende, nej, David

såg sig som representant för Israel, och striden gällde Israels fiende.

Då filisteen såg upp och fick se David, föraktade han honom, för David var bara en pojke, rödkindad och vacker.

Han sade till David: "Menar du att jag är en hund, eftersom du kommer mot mig med käppar?" Och han förbannade David med hjälp av sina gudar.

Sedan sade filisteen till David: "Kom hit till mig, så skall jag ge ditt kött åt himlens fåglar och markens djur."

1 Sam 17:42-44

På Gamla Testamentets tid var en uttalad förbannelse inte bara något obehagligt att höra, utan något som betraktades som verksamt och åstadkom det som uttalades. Goliat tog dessutom sina gudars namn till hjälp. Det här var inte tomma ord, och David kunde lätt ha börjat darra på handen. Men David visste säkert att en grundlös förbannelse flyger bort, liksom sparven och svalan, Ords 26:2.

Senare skulle han skriva i Psaltaren:

Vart ord på deras läppar är en synd i deras mun. Låt dem fångas i sitt högmod genom den förbannelse och lögn som de talar.

Ps 59:12

Han älskade förbannelse, och den kom över honom. Han ville inte ha välsignelse, och den blev fjärran ifrån honom.

Han tog på sig förbannelse som en klädnad, och den trängde in i hans inre som vatten, och som olja in i hans ben.

Ps 109:17, 18

Frimodigt antog David utmaningen och proklamerade *siz* Guds namn. Och han talade om exakt vad han tänkte göra med Goliat:

David svarade filisteen: "Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer mot dig i HERREN Sebaots namn. Han är Gud för Israels här som du har hånat.

HERREN skall denna dag överlämna dig i min hand och jag skall slå ner dig och ta huvudet av dig. Jag skall denna dag ge de filisteiska krigarnas döda kroppar åt himlens fåglar och åt jordens vilda djur. Och

hela världen skall förstå att Israel har en Gud.

Hela denna skara skall förstå att det inte är genom svärd och spjut som HERREN räddar.

Striden är HERRENS, och han skall ge er i vår hand."

1 Sam 17:45-47

David *målade upp en bild* för både sig själv och för Goliat. Samma "teknik" gjorde Goliat bruk av, men den stora skillnaden var att David inte hänvisade till sin egen styrka och till mänskliga vapen.

Andra förlitar sig på vagnar och hästar, men vi berömmar oss av HERRENS, vår Guds, namn.

Ps 20:8

Förgäves väntar man sig seger genom hästar, med all sin styrka räddar de inte.

Ps 33:17

Hästar rustas för stridens dag, men segern kommer från HERREN.

Ords 21:31

Davids attityd i den här situationen var inte passiv och "ödmjuk". Tvärtom föreföll han störande kaxig och självsäker, åtminstone sett genom religiösa glasögon. Han talade om exakt vad han tänkte göra – och sedan gjorde han det. Inte någonstans i berättelsen finner vi någon tvekan hos David. I sitt inre *kände* han Guds vilja. Kanske upptändes helig vrede inom honom när han hörde Goliats självsäkra proklamationer och förolämpningar. Sagt och gjort – utan svärd, och bara försedd med sten och slunga träffade han Goliat i pannan på hans mest sårbara punkt. Här hade en mindre beslutsam person nog ansett uppdraget avslutat, men inte David. Till skillnad från Saul, som saknade denna målmedvetenhet och lämnade uppdraget halvfärdigt (se 1 Sam 15:8 ff), tog David Goliats svärd, drog ut det ur skidan, dödade honom och högg av honom huvudet, 1 Sam 17:51.